

Άνοιξε την καρδιά του για τον π. Ανανία Κουστένη - Ο Επικήδειος

/ [Επικαιρότητα](#)

Προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ.ΕΦΡΑΙΜ, και με την συμμετοχή του Θεοφ. Επισκόπου Ρωγών κ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ, κληρικών και πλήθους πιστών, πνευματικών του τέκνων, τελέσθηκε το μεσημέρι της 17ης Μαΐου 2021 στον Ιερό Ναό Αγ. Ανδρέα Πετραλώνων η Εξόδιος ακολουθία του μακαριστού Γέροντος Αρχιμ. π Ανανία Κουστένη.

Ο Σεβασμιώτατος Ύδρας εκπροσωπώντας και τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟ Β', εκφώνησε συγκινημένος τον επικήδειο λόγο και αναφέρθηκε στην χαρισματική προσωπικότητα του κοιμηθέντος Γέροντος π. Ανανία. Ήταν σημείωσε «ο έξαρχος» των εξαρχείων, μέσα στο ταπεινό κελί του έγιναν πολλές νεκραναστάσεις, δρόσιζε τις ψυχές, τις ανακούφιζε

με τον θεραπευτικό λόγο του. **Ο π. Ανανίας μετείχε της αγιότητας, είχε χαρίσματα πολλά.** Τον χαρακτήρισε «ακριβό» πνευματικό του Πατέρα και τον αποχαιρέτησε ένδακρυς και συντετριμμένος. Η ταφή του σκηνώματος του μακαριστού Γέροντος θα γίνει στην ιδιαίτερα Πατρίδα του.

Ακολουθεί ολόκληρος ο Επικήδειος εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ύδρας:

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν,

Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν,

ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ,

καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον,

τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων

Θεόν καὶ ὑπερένδοξον».

Μέ βαθειά συγκίνηση συναχθήκαμε ἐδῶ στό Ναό τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου δακρυρροοῦντες ἀνθρωπίνως, γιά νά καταθέσουμε τήν βαθειά ἀγάπη τῆς βαθείας καρδίας μας καί τόν ἀσπασμόν τόν ἀναστάσιμον εἰς τόν ἀείμνηστον πνευματικό μας πατέρα, τόν μοναδικό στίς ἡμέρες μας -τίς δυσκολεμένες- παρηγορητὴν καί διδάσκαλον τῆς ἀληθείας Ἀρχιμ. Ἀνανία Κουστένη!

Συγχωρέστε με πού λαμβάνω τόν λόγον ὄχι ἀπό τό θέλημά μου, ἀλλά καθ' ὑπακοήν, φέρνοντας τήν εὐθύνη νά καταθέσω ἀσπασμόν ἀγάπης καί τιμῆς ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ὑπέροχου, μοναδικοῦ καί τετιμημένου ἀρχ. ἀοιδίμου Ἀνανία Κουστένη, ἐκ μέρους τοῦ Προκαθημένου τῆς καθ' Ἑλλάδας Ἐκκλησίας, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος τόν ἐγνώριζε καλῶς, τόν στήριξε, τόν ἐτίμησε καί χαιρόταν διά τήν παρουσίαν καί τήν τιμιωτάτην προσφοράν του εἰς τό ποίμνιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τόσα ἔτη.

Ὁ σοφός καί χαριτωμένος π. Ἀνανίας ὑπῆρξε βλαστός εὐκλεῆς τῆς εὐάνδρου Ἀρκαδίας καί μάλιστα τῆς ἱστορικῆς Δημητσάνας, μεγάλωσε σέ μιά χριστιανική καί παραδοσιακή οἰκογένεια μέ ἅγιες καταβολές καί λειτουργική ἀγωγή.

Ὁ ἴδιος θά πεῖ γιά τήν μητέρα του Ἀδαμαντία •

«Ήταν ήρωίδα, σταθερή, γεμάτη πίστη, αγάπη, ταπείνωση, υπομονή, ειλικρίνεια. Στήριζε και βοηθούσε τον πατέρα μου Βασίλειον. Μας έβγαλε πέρα σε δύσκολους καιρούς, με φτώχεια, προβλήματα, με βάσανα, με θανατικά. Είδε να πεθαίνουν τέσσαρα παιδιά της, και τόσα άλλα και μένα ιδιαίτερα με βοηθούσε κρυφά περισσότερο με την προσευχή της, με την αγάπη της και με την ειλικρίνιά της».

Δύο Αγίους αγαπούσε εξαιρετικά και τον αγαπούσαν • τον άγιο Νεκτάριο και τον άγιο Πορφύριο.

«Τόν εύχαριστώ, έλεγε, τον αγιούλη, τον εύχαριστώ πού τόσα χρόνια, 39 με έφερε εδώ στην Ισαύρων στα Έξάρχεια και κάμαμε τή Θ. Λατρεία, τό ιερόν κήρυγμα, την αγία Έξομολόγηση.

Πέρασαν από εδώ, απ' αυτήν την φωλιά του Αγίου Νεκταρίου, άμέτρητοι άνθρωποι. Άμέτρητες διαφορετικές ψυχές, οι όποιες ξεκουράστηκαν, ώφελήθηκαν, έμψυχώθηκαν, σώθηκαν και αρκετές απ' αυτές έχουν περάσει στην άλλη όχθη, στην αιωνιότητα.

«Εύχαριστώ τον Άγιο πού από παιδάκι με βοηθούσε. Και κάποτε, όταν πήγαινα στο Γυμνάσιο είχα μιά άρρώστια με τό νεφρικό μου σύστημα και κινδύνευα, ο Άγιος με βοήθησε με δύο λέξεις πού του είπα. Ήξερε ότι θά έρχόμουν στην όμορφη έκκλησούλα του.

Τόν εύχαριστώ θερμά τον Άγιο, για όλες τις δωρεές του. Για όλα τά καλά του. Με σκέπασε με φρόντισε με φύλαξε, με φώτισε με στήριξε. Δέν έγινε κανένα κακό εδώ πέρα, κανένα σκάνδαλο και καμμία δυσκολία» .

Μιά από τις κορυφαίες αποφασιστικές στιγμές της ζωής του, ή γνωριμία του με τον Γέροντα -άγιο σήμερα- Πορφύριον τον Καυσικαλυβίτην. 1^η Μαΐου του 1980.

«Εγώ εύχαριστώ -έλεγε ο μακαριστός π. Άνανίας- τον Άγιο Πορφύριο, ο όποιος σε δύσκολους και χαλεπούς χρόνους, για την ευτέλειά μου και σε προηγούμενες άρρώστιες και δοκιμασίες μου και βάσανά μου μου συμπαραστάθηκε άμέριστα, ως φιλόστοργος πατήρ, ό,τι καλλύτερο για μένα. Έγινε τά πάντα. Με τρόπο θαυμαστό, με τρόπο ταπεινό, με τρόπο πλουσιοπάροχο.

Αυτά τά λόγια του Γέροντος Άνανία για τον π. Πορφύριο, μπορούμε να επαναλάβουμε όλοι έμεϊς και ή ταπεινότητά μου για τον μακαριστό π. Άνανία.

Ο Γέροντας Άνανίας έγνώρισε τον μεγάλο προφήτη και άγιο Προφύριο.

Και πήρε απ' αυτόν πολλά και έμαθε πολλά. Όμως πήρε το εξής σπουδαίο • ότι όλοι, δίκαιοι και άμαρτωλοί έχουν ανάγκη από αγάπη. Τούς έχει λείπει ή στοργή της Όρθόδοξης Έκκλησίας πού ο άγιος Πορφύριος πλουσιοπάροχα δέχθηκε στο

Άγιο Όρος, μέσα στη ζωή τῆς ἡσυχίας.

Ὁ Γέροντας, ὅπως καί ὁ ἅγιος Πορφύριος, ἔβλεπε τούς ἀνθρώπους καί τούς «ἐξαρχίτες» σάν παιδιά προβληματικά, ἀτροφικά καί σαστισμένα. Ὑποσιτιζόμενα μέ μιά ἄψυχη καί ἀναιμική θεολογία καί εὐσέβεια. Ἔχουν ἀνάγκη ἔλεγε ἀπό στοργή καί ἀγάπη, ἀπό ἐλευθερία καί χάρι, ὄχι ἀπό φωνές καί ἐκνευρισμούς. Κοντά στόν ἅγιο Πορφύριο ἔζησε τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὅλος φῶς, ὅλος χαρά, ὅλος εὐσπλαχνία, ὅλος εὐεργεσία, ὅλος ἀγάπη.

Μᾶς εἶπε πῶς νά ζήσουμε καί νά χαροῦμε τή ζωή μας περιφρονώντας τόν διάβολο καί τά πάθη καί ἀγαπώντας τόν Χριστό. Ζητώντας νά γίνεται πάντοτε τό θέλημά Του, στίς χαρές καί στίς λύπες.

Θώπευε θεραπευτικά τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, μιλοῦσε μέ ὅλους προσωπικά, ἐκφραζόταν ἐλεύθερα. Δέν κρίνει, ἀλλά θεραπεύει. Δέν κάνει ἀρνητικά σχόλια.

Ἡ προσέλκυσις τόσων ἀνθρώπων στό πετραχήλι τοῦ Γέροντα, ἀποδεικνύει τρανότατα ὅτι κοντά του ἀπολαμβάναμε τήν μυστική καί δροσιστική αὖρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «πού λύει τά δεσμά καί δροσίζει τή φλόγα». Ὅσοι τόν γνώρισαν, ὅσοι συνδέθηκαν μαζί του εἶχαν τήν αἴσθηση πῶς βρήκαν τήν δροσερή πηγή καί τά κρυστάλλινα καθαρά ὕδατα πού ξεδιψοῦσαν πνευματικά καί τρέφονταν μέ τόν ἄρτο τῆς ζωῆς.

Μέσα στό ἀπέριττο, φτωχό κελλίον του ἔγιναν πολλές νεκραναστάσεις πνευματικές καί εἶχαν τήν αἴσθηση ὅτι ὁ ἴδιος ὁ μακαριστός Γέροντας τῶν Ἐξαρχείων μετεῖχε τῆς ἀγιότητος καί αὐτό ἦταν ἐμφανές ἀπό τά διάφορα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού παρ' ὅτι ἐπιμελῶς τά ἔκρυβε, αὐτά τόν πρόδιδαν.

«Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς του καί ἡ παρρησία του ἐνώπιον τῶν ἀγίων καί τῆς Παναγίας μας, ἀλλά κυρίως ἡ δύναμή του νά ξεφεύγει ἀπό στενά δικανικά μέτρα, κυρίως ὅμως σήκωνε μέ λεβεντιά τά βάρη τῶν ἁμαρτιῶν μας καί ἔπαιρνε τήν εὐθύνη γιά τήν πνευματική πορεία τοῦ ἀσθενοῦς πολλές φορές.

Μᾶς ὁδηγοῦσε ὁ λόγος του καί μᾶς ὁδηγεῖ στόν τόπο τῆς παραμυθίας καί τῆς εἰρήνης καί τῆς γαλήνης τῶν βασανιζομένων καί δοκιμαζομένων ψυχῶν μας.

Στό ἅγιο κελλάκι του ἔλαμπε τό φῶς τοῦ κεριοῦ καί τό ἱλαρόν φῶς τοῦ καντηλιοῦ. Σ' αὐτήν τήν ἀνοιξη, τήν ὁμορφιά ἔνοιωθε καί νοιώθαμε μέ τήν προσευχητική του παρουσία, τήν εὐχή καί τήν ἀγάπη ὅλων τῶν ἀγίων.

Κοντά του ἄνοιγε ἡ ψυχή μας καί παίρναμε βοήθεια κι ἀπό τόν οὐρανό καί ἀπό τή γῆ, ἀκόμα καί στίς πιό δύσκολες καί Γολγοθαϊκές ὥρες καί στιγμές. Εἴτε προσωπικές, εἴτε συλλογικές, εἴτε πατριωτικές. Ἡ πατρίδα μας, ἡ Ἑλλάδα μας, ἡ

τρισένδοξη έλληνορθόδοξη χώρα μας καί άγαπημένη μας.

Ο Γέροντάς μας άγαπούσε όλους τούς άγωνιστές τής πατρίδας, μά πάνω άπ' όλους τόν Κολοκοτρώνη καί τόν πρῶτο Κυβερνήτη τής Ελλάδος Ιωάννη Καποδίστρια. Εύχαριστοῦσε καί ὅσους δέν προσκίνησαν τά σύγχρονα εἴδωλα καί εἶναι λευκοί, εἶναι λεβέντες καί ἥρωες. Ένας άπ' αὐτούς ἦταν καί ὁ τρισμακάριστος Γέροντας Ἀνανίας.

Κοντά του ζήσαμε στιγμές άπόλυτης πνευματικῆς έλευθερίας. Ο ἴδιος ἔλεγε ὅτι ἦτο ἑξαρχος τῶν Ἐξαρχείων καί σημείωνε μέ νόημα «ὁ Χριστιανός εἶναι άναρχικός, χωρίς άρχή καί τέλος, αλλά ὁ άναρχικός οὔτε δοῦλος εἶναι, οὔτε τύρραννος τοῦ ἄλλου».

Λιτός, λιτοδίαιτος, άκτήμων, έλεήμων παρηγορητής, ταπεινός, πολλές φορές καί άντισυστημικός.

Ο αοίδιμος π. Ἀνανίας ἦτο έγκρατής - ὅσο λίγοι σήμερα- τοῦ ἑλληνος λόγου. Δεινός φιλόλογος καί μάλιστα τής γλώσσας καί τής έτυμολογίας. Βαθύς θεολόγος. Μελετητής τῶν Πατέρων καί σπουδαῖος πνευματικός σκαπανεύς.

Δύο άπ' τίς σπουδαῖες μεταφραστικές έργασίες του εἶναι ἡ μετάφραση τής Χρονογραφίας τοῦ άγίου Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ καί δεύτερο ἡ μετάφραση τοῦ Κοντακίου τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, τοῦ πιό μεγάλου ποιητοῦ τής Ἐκκλησίας μας, ὅπου ἕνας λυρικός παλμός Θείας άγάπης ξεχύνεται μέσα άπ' τοῦ Ρωμανοῦ τ' άριστουργήματα. Ο άγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι ὁ Ρωμανός ἦταν ὅλος μέσα στή χάρη καί ὅ,τι ἔγραψε εἶναι τέλειο. Ἡ έργασία αὐτή κράτησε 10 χρόνια, 2001 -2011.

Στό πρόλογο ὑπογράφει Ἀρχιμ. Ἀ. Κ. τάχα καί μεταφραστής.

Μέχρι στιγμῆς ἔχουν έκδοθεῖ 50 τόμοι μέ τίς ὁμιλίες τοῦ άγίου Γέροντός μας.

Γιά τήν προσφορά του στά θεολογικά γράμματα τιμήθηκε κατά τή διάρκεια τής 6^{ης} Ἐκθεσης Χριστιανικοῦ Βιβλίου, τό Νοέμβριο τοῦ 2017 στό ξενοδοχεῖον Caravel.

«Ο λόγος του -ἔγραψαν- εἶναι λόγος τιμῆς καί άρχοντιᾶς, θαλπωρῆς καί παραμυθίας, έλπίδας καί χάριτος. Ένας λόγος πού έμπνέει καί ένθουσιάζει, πού διδάσκει καί ξεκουράζει καί πού ένώνει τόν Θεό μέ τούς ανθρώπους»

Ὁ λόγος του, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος γιά τόν Ρωμανό, «μᾶς πιάνει ἀπ' τό χεράκι καί πολύ ἀπαλά καί στοργικά μᾶς πηγαίνει ἐκεῖ πού θέλει. Καί ἐμεῖς χαιρόμαστε καί ἀφηνόμαστε σ' ἐκεῖνον. Καί τρυγᾶμε ἀχάλαστες χαρές καί ἀλλάζει λίγο- λίγο ἡ ζωή μας».

Στοργικός πατέρας, ἀδελφός καί φίλος.

Πάντοτε μέ σεβασμό στήν Ἐκκλησία καί τούς Ἐπισκόπους της. Χωρίς «κλαυτοφροντίδα» καί μιζέρια. Ζοῦσε μέσα στή χαρά τῆς μοναδικῆς ὑπόσχεσης τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Χριστοῦ μας «τήν ἐλευθερία ἀπό τόν θάνατο».

Γέροντα, ἀκριβέ πνευματικέ πατέρα, ὁ Θεός θέλησε νά φύγεις ἀπό κοντά μας στή μοναξιά τῆς Μ.Ε.Θ. ἤθελε νά γίνει πιό καθαρός ὁ χρυσός τῆς καρδιάς σου, μέσα σ' αὐτήν τήν κάμινοτῆς Μ.Ε.Θ.

Ἡ τελευταία τηλεφωνική συνομιλία μας •

«Φιλῶ τό χέρι σας. Ἐγώ τό δικό σας. Γέροντα νά κάνω τό ἐμβόλιο; Νά το κάνεις. Ἐκτοτε καί τώρα καί ὅσο ζοῦμε θά γίνει ὅ,τι σοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Πορφύριος σέ σχετική ἐρώτησή σου • «Παππούλη, κοίτα μήν πᾶς μεθαύριο πάνω καί ἀγιάσεις καί μᾶς ξεχάσεις. Καί πεῖς δέν μᾶς ξέρεις, δέν μᾶς εἶδες δέν μᾶς ἄκουσες».

Ἅγιος: «Ὅχι παιδί μου. Ἐκεῖ θά σᾶς θυμᾶμαι περισσότερο. Γιατί τώρα εἶμαι ἐδῶ γεροντάκι, εἶμαι φορτωμένος ἀρρώστιες, καί βάσανα καί τόσα ἄλλα. Καί θά σᾶς βοηθᾶω ἀμέριστα».

Γέροντα,

Περιμένουμε τήν ἀμέριστη βοήθειά σου, ὁμοῦ μέ τούς ἀγαπημένους Ἀγίους Νεκτάριο καί Πορφύριο.

Καί τῶρα,

«Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν δῶμεν ἀδελφοί τῷ θανόντι, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ».

Εὐχαριστοῦντες τόν Θεόν πού μᾶς τόν ἔδωσε. Πού τόν γνωρίσαμε, πού μᾶς ἐβοήθησε πού μᾶς ἐφώτισε, πού μᾶς ἐμψύχωσε.

Καί πού μέσα ἀπ' τίς πολλές του ἀσθένειες καί τό Γολγοθά τῆς Μ.Ε.Θ. μᾶς ἐδίδαξε ἐμπράκτως τή χριστιανική ὑπομονή. Ὅλη τή χριστιανική πίστη. Ὅλα τά μεγαλεῖα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του, τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ὁ Χριστός νά παρηγορεῖ τούς ἀπαρηγόρητους οἰκείους του, τά πνευματικά του τέκνα, τά ἀπορφανισμένα,

κληρικούς μοναχούς καί λαϊκούς καί ὅσοι τόν ἀγάπησαν.

Καί εὐχαριστοῦμε καί ἐμεῖς ἐκείνους πού τόν διακόνησαν, τόν βοήθησαν. Τούς ἰατρούς, νοσηλευτάς καί τούς ἄλλους. Τούς συνεργάτες του γιατί πράγματι ἐκοπίασαν, ὑπέφεραν, στεναχωρήθηκαν, λυπήθηκαν. Ἦσαν ἄμεσοι βοηθοί στό Σταυρό καί στόν Γολγοθά του, στή δυσκολία καί στόν πόνο του.

Πενθυφόρος καί ἀναστάσιμη ὁμήγυρι.

Ἡ ἐλπίδα μας εἶναι ὁ Χριστός. «Ἐφ' ὅσον ἀναστήθηκε ὁ Χριστός μας, τό μεγαλύτερο καλό γιά μᾶς συνετελέσθη», ἔλεγε ὁ ἅγιος Πορφύριος καί ἐπαναλάμβανε ὁ Γέροντάς μας, ὅλα τά ἄλλα εἶναι δεύτερα.

«Ὅ,τι πάθεις, ὅ,τι σέ βρεῖ, ὅ,τι σέ δυσκολέψει, σκέψου τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέστη ! ».

Χριστός Ἀνέστη!

Χριστός Ἀνέστη!

Χριστός Ἀνέστη!

Δόξα τῇ τριημέρῳ Αὐτοῦ ἐγέρσει.

Ὅλοι ὁμοῦ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἦ Ο Ὑδρας, Σπετσῶν & Αἰγίνης ΕΦΡΑΙΜ